

tingstidende for 1904, Spalte 2512), ogsaa at de samme Forhold, der den Gang bevirkede, at Staten mente at maatte komme Sejlskibsflaaden til Hjælp, fremdeles er til Stede, om muligt i endnu højere Grad. Ogsaa under Hensyn til, hvad Handelsministeriet har udtalt i sin Skrivelse af 13. Juli 1922 til Indenrigsministeriet, maa Raadet fremdeles sympatisere med, at der ydes den mindre Skibsfart som saadan Statstilskud og ikke den enkelte Reder i de Tilfælde, hvor hans Indtægter gaar under visse Grænser. Den Misère, der skildres i de forskellige Skrivelser til Ministeriet fra Dansk Sejlskibsrederi-Forening, Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart, Dansk Fiskeriforening og Danske Rederes Ulykkesforsikringsforbund om dette Spørgsmaal, beror for det første i, at Lønningerne i Skibsfarten er høje, og at Erstatningssummerne derfor som Regel beregnes efter det Maksimum af Aarsløn, der er foreskrevet i Loven. Naar Præmien, som nævnt i de omhandlede Andragender, i 1921 har udgjort et ca. 14 Gange saa højt Beløb som i Tiaaret 1906—15, er det dog klart, at kun en forholdsvis ringe Del af denne Stigning kan skyldes Forhøjelserne af Erstatningssummerne.

En Nedsættelse af den Aarsløn, der tages i Betragtning ved Fastsættelsen af Erstatninger, fra 2 400 Kr. til 2 000 Kr., vilde betyde en meget lidt følelig Lettelse for Skibsfarten. Som en anden Aarsag til de høje Præmier i Aaret 1921 skal man fremhæve den Omstændighed, at der i de sidste Aar uomtvistelig i Skibsfarten er forekommet forholdsvis hyppige Tilfælde med høj Belastning for Forbundet, uden at Forbundet havde sørget for i de Aar, hvor Belastningen var under Gennemsnittet, at opsamle en tilstrækkelig Reserve. Ved en Opgørelse, som Raadet har foretaget paa Grundlag af samtlige af Raadet i Tiaaret 1906—15 og i Aaret 1921 afgjorte Sager, fremgaar det, at det aarlige Gennemsnit af de samlede Invaliditetsprocenter for det nævnte Tiaar var 136,3 pCt. og af Dødsrerstatningen 8,9, medens de tilsvarende Tal for Aaret 1921 udgjorde henholdsvis 232 pCt. og 11,8. Saafremt Rederforbundet havde opsparet en virkelig Reservefond fra Aar til Aar, vilde det herved, i alt Fald delvis, have kunnet imødegaa de Vanskeligheder, der i enkelte Aar maa kunne forudses, hvor det drejer sig om en Forsikringsbestand, der ikke er større end Rederforbundets Sejlskibsafdeling, og hvor Risikoen er saa betydelig. Ved den paatænkte Sammenslutning af Rederforbundets Sejlskibsafdeling med Fiskerforbundet vilde Faren for saa store Udsving fra normal Risiko formentlig kunne betydelig formindskes. Den væsentligste Aarsag til den høje Præmie nu (102,20 Kr. aarlig pr. Mand), sammenlignet med det nævnte Tiaar, er dog uomtvistelig de forandrede Regler om Statstilskudet, der har medført, at nu ingen Sejlskibsredere vil kunne opnaa Statstilskud. Man har derfor stillet Forslag om, at man for Sejlskibsfartens Vedkommende vender tilbage til den gamle Ordning, hvorefter Statstilskud ydes til hele Sejlskibserhvervet som saadant uanset de enkelte Rederes Indtægt. Den dertil sigtende Ændring er stillet til Lovens § 74. Til Oplysning om, hvad den saaledes ændrede Regel om Statstilskudets Beregning vil betyde, saavel for Rederne som for Statskassen, skal man oplyse, at Redernes Præmie i 1920 og 21 udgjorde pr. forsikret Mand henholdsvis 54,53 Kr. og 102,20 Kr., men efter de nye Bestemmelser vilde have udgjort henholdsvis 31,08 Kr. og 55,19 Kr. Statskassens Tilskud vilde i de samme Aar have udgjort henholdsvis 97 096,99 Kr. og 149 926,13 Kr.

Raadet maa som fremhævet i sin Skrivelse af 9. November 1921 — Ministeriets Jr. Nr. 174/1919 — anse det for rigtig, at Ulykkesforsikringsloven bringes til Anvendelse paa Personer, der er anbragt i *Forsørgelsesanstalter, Straffeanstalter, Tvangsarbejdsanstalter, Arresthuse, Sindssygeanstalter, Opdragelsesanstalter og lignende Anstalter*.

Selv om det efter de Oplysninger, der blev tilvejebragt ved de i Henhold til Ministeriets Cirkulære af 1. November 1919 indkomne Indberetninger fra samtlige Amter, ikke drejer sig om mange Ulykkestilfælde, maa man dog, som tidligere gentagne Gange udtalt, anse det for billigt og ønskeligt, at der tilvejebringes en Ordning, hvorved de paa saadanne Anstalter anbragte Personer, der ikke omfattes af Ulykkesforsikringsloven, tilsikres Erstatning for Følger af Ulykkestilfælde, der rammer dem under deres Arbejde paa Anstalten.

Paa Grund af de paagældendes særlige Forhold vil Ulykkesforsikringslovens Regler paa adskillige Omraader være væsentlig at ændre, og Raadet maa anse det for rigtigst, at det overlades til kongelig Anordning at bestemme, saavel paa hvilke Anstalter Loven skal komme til Anvendelse, som hvilke Lempelser der bør foretages i